

отъ българскитѣ административни власти, извършено прѣзъ есенъта на 1919 година.

Не трѣбва много да се свѣрвяватъ посоченитѣ до тука статистики, за да се види тѣхната нееднаковостъ, което произтича отъ много причини, между които първо мѣсто заематъ слѣднитѣ: прѣброяванията се извършвали главно чрѣзъ прѣцѣнка само на кжшитѣ, често сж ставали административни промѣни, затова мжчно се подаватъ на сравнения числата на населението по кази и санджаци; въ послѣднитѣ 6—7 години стана силно движение на населението въ Западна Тракия чрѣзъ изселване и прѣселване. Извънредно голѣми се явяватъ различията между българскитѣ и грѣцки статистики, особено между нашата екзархийска и тая на Сотириадесъ, която Венизелосъ прѣдстави въ Парижката конференция на мира, като основа за грѣцкитѣ териториални искания. Обстоятелството, дѣто българскитѣ статистики се приближаватъ понѣкога до турскитѣ колкото се отнася до броя на българи и гърци въ Тракия, прѣдава извѣстна гаранция за по-голѣмата стойностъ на българскитѣ статистики прѣдъ грѣцкитѣ.

Въ Родопския масивъ на Западна Тракия, който остава споредъ договора за миръ въ Нйойи подъ българска власть, като не смѣтаме Тамръшъ (Дйовленска околия) влизатъ околитѣ Кърджалийска, Пашмаклийска, Егри-Дерска, Дарж-Дерска, Кушу-Кавашка и Ортакйойска. Споредъ Салнамето отъ 1898 година тия околии сж имали 195,315 жители, които се разпадали по народностъ: турци 165,596, българи 16,401, гърци 11,710 и разни 20. Споредъ тая турска статистика всички мохамедани сж турци и всички патриаршисти гърци. Като българи сж означени само